

ĐƯỢC CỨU ĐỂ PHỤC VỤ.

Bài làm chứng của chị Nguyễn Thu Lý.

Từ nhỏ tôi đã sớm mất mái ấm gia đình. Tôi được một gia đình người Huế trí thức, giàu có và tốt bụng nuôi tôi. Tôn giáo truyền thống của gia đình này là đạo Phật. Cả nhà ai cũng có pháp danh, và pháp danh của tôi là Diệu Hoa. Vào những dịp tết hay đám giỗ, cả nhà đều đi chùa, tụng kinh, tôi cũng tụng kinh; nhưng lòng tôi không có cảm xúc với những câu kinh đó.

Rồi biến cố năm 1975 xảy ra, Thầy tôi là người chủ gia đình phải đi tù cải tạo xa, kinh tế gia đình sa sút. Tuy không lâm vào cảnh bẽ tắc, tôi lúc đó chưa lớn; nhưng cũng phải nghỉ học để đi làm kiếm tiền, dành dụm mua sách vở học thêm văn hóa và chuyên môn.

Đến năm 1991, Thầy tôi trở về sau mười sáu năm tù cải tạo, và gia đình họ được sang Mỹ định cư theo diện H.O. Tôi ở lại Việt Nam. Cuộc sống lúc ấy trở nên quá khó khăn với tôi. Những người trẻ tuổi lúc bấy giờ ai cũng muốn tìm đường vượt biên, không ai muốn ở lại quê nhà nữa. Tôi cũng không ngoại lệ, và tôi đã chia tay với người yêu vì chuyện đi, chuyện ở của chúng tôi. Thời gian này lòng tôi bất định, nhiều lúc thấy buồn và tuyệt vọng, vì nhìn quanh không còn ai là người thân nữa. Bất ngờ tôi bị đổ bệnh nặng, tưởng là không qua khỏi. Rồi có một chị hàng xóm tên là Võ Thị Tuyết Sương đến thăm tôi, chị là y tá của bệnh viện nhi đồng quận 10 – Sài Gòn, và chị cũng là một cơ-độc-nhân. Chị giới thiệu Tin-Lành với tôi, và mời tôi đi nhà thờ. Bàn-Cờ là nhà thờ Tin-Lành đầu tiên tôi được đến, và được Chúa Jesus gặp gỡ riêng. Nhờ Hội-Thánh

giúp đỡ để tôi được biết Chúa Jesus là Đấng vô tội, nhưng vì tội lỗi tôi mà Ngài phải chết để cứu tôi. Tôi tin nhận Chúa Cứu Thế Jesus, và được Mục Sư Nguyễn Văn Quan làm phép báp-tem cho tôi tại đây vào năm 1994. Từ ngày tôi tin nhận Chúa, niềm vui mới tràn ngập vào hồn, bệnh tôi dần dần hết.

Sau đó tôi được định cư tại Úc. Chuyện cũ của đời thường, những được, những mất, những giận hờn, những yêu thương của thời mới lớn mờ dần trong trí. Tôi bước tới cuộc sống mới trên miền đất mới vui tươi, nhiều hứa hẹn; nhưng cũng nhiều khó khăn.

Tin Chúa rồi nhưng bản tính năng động, tự tin và quyết liệt chưa mất hẳn trong tôi, nên lắm lúc tôi muốn thực hiện những ước mơ của riêng mình mà không cầu nguyện và không chờ đợi ý Chúa. Bởi đó tôi đã vướng nhiều sai lầm dẫn tới hậu quả nghiêm trọng, ảnh hưởng đến danh Chúa và tánh mạng của tôi... Trong những tình huống nguy hiểm, cận kề với cái chết, tôi kinh nghiệm được Chúa là Đấng cứu sự sống cho linh hồn và cho thân thể, cùng với sự tha thứ và yêu thương của Ngài dành cho tôi, khiến tôi không còn một chọn lựa hoặc một nghĩ suy nào, ngoài sự đầu phục.

Giờ đây tôi thật hạnh phúc như một chú chiên vâng theo tiếng gọi của chủ. Tôi nghĩ Chúa cứu tôi thoát chết nhiều lần để làm gì? Có phải Ngài muốn tôi cùng với ông bà anh chị em mình hầu việc Ngài chăng? Điều đó giúp tôi có sự vâng phục và chuẩn bị tâm lòng. Và cảm ơn Chúa đã cho phép tôi bước vào ban chấp-hành phụ nữ của Hội-Thánh. Tôi thật bàng hoàng và xúc động bởi sự định sẵn của Ngài.

Tôi biết đời sống tôi còn nhiều vấp phạm, nhỏ nhoi không đáng chi trước mặt Chúa, nhưng Ngài vẫn yêu thương tôi. Tôi biết tôi là người không có kinh nghiệm tổ chức và sắp xếp cuộc sống gia đình, nên chắc tôi không sao tránh khỏi những bối rối khi phải đối diện với những khó khăn trong nhiệm vụ. Nhưng tôi tin sự phục vụ của tôi không chỉ là của riêng mình, mà tôi còn có sự giúp đỡ lớn từ phía ban mục vụ, ban trưởng lão, ban chấp hành hội thánh, từ tất cả ông bà anh chị em trong Hội-Thánh, và đặc biệt từ tất cả chị em phụ nữ; nên tôi rất bình an và thoả lòng.

Tôi cũng biết tuy tôi rất yếu, nhưng tôi nhờ Chúa, là Đấng yêu thương và ban ơn cho tôi, tôi sẽ được góp một phần nhỏ bé và cùng nhau xây dựng Nước Trời trên đất. A-men.

Nguyễn Thu Lý

2016